

**EVA ÝR GUNN-
LAUGSDÓTTIR** er
hjúkrunarfræðingur
og starfar sem
fræðslustjóri hjá
Nova.

PANKASTRIK

ER ÉG HÆTT AÐ VERA HJÚKRUNARFRÆÐINGUR?

Eva Ýr Gunnlaugsdóttir

HJÚKRUNARFRÆÐIN ER flott og krefjandi háskólanám. Við sem lærum hjúkrunarfræði sjáum mörg fyrir okkur að vinna við hjúkrun sem framtíðarstarf og oft innan heilbrigðiskerfisins. Möguleikarnir eru aftur á móti margir og það er bara alls ekkert víst að það sem við sjáum fyrir okkur í byrjun náms sé það sem við raunverulega endum á að gera. Sú leið sem ég fór var alls ekki sú leið sem ég hafði séð fyrir mér og hef ég stundum spurt mig hvort ég sé hætt að vera hjúkrunarfræðingur. Það sem mér finnst aftur á móti merkilegra eru spurningar annarra um það hvort og af hverju ég hætti að vinna við hjúkrun.

Mér finnst til að mynda ótrúlega fyndið að fólki finnst fyndið að ég vinni ekki við hjúkrun – þrátt fyrir að vera hjúkrunarfræðingur. Fólki virðist finnast það skrytnara en að spænskufraedingur vinni í tölvudeild einhvers staðar. Það finnst mér sjálfri stórmerkilegt. Það er eins og sumir virðist halda að í „hjúkrunarskólanum“ skrifum við undir mikla samþykkt um að vinna við að hjúkra og laga og að láta þeim veiku líða betur. Íhaldssamt ekki satt? Um leið og ég breytti starfstílinum á Facebook var ég spurð hvort ég væri hætt að vera hjúkrunarfræðingur. Mitt svar: Ekkert frekar en að Dagur B. Eggertsson sé hættur að vera læknir. Við hjúkrunarfæðingar erum út um allt og margir að vinna að því á einn eða annan hátt að gera samfélagið okkar betra og skemmtilegra. Í þeim geira sem ég starfa nú snúast dagarnir um að tæknivæða og í tækninni er framtíðin.

Þeir hjúkrunarfæðingar sem ég hef kynnst eru upp til hópa mestu töffarar sem ég hef hitt. Ég ætla því að leyfa mér að fullyrða að hjúkrunarfæðingar séu yfirleytt ofurduglegt starfsfólk og hafa að mér finnst heilmikla sérstöðu. Þeir hjúkrunarfæðingar sem ég vann með á sínum tíma á spítalanum og þeir hjúkrunarfæðingar sem ég þekki enn eru ekkert að væla yfir hinu og þessu, ekkert að pæla endalaust í að gera hitt eða þetta – þeir bara gera! Þvílíkar fyrirmyndir. Ég veit ekki um vinnustað sem væri ekki slefandi yfir svona eiginleikum.

Hjúkrunarfræðin kenndi mér margt. Ég sjálf var kannski ekki áhugasamasti nemandinn í Eirbergi hérna um árið, en í hjúkrun lærði ég að vinna og það hefur komið mér inn á nýjar brautir sem tengjast alls ekkert hjúkrun. Í hjúkrun lærði ég líka ákveðið umburðarlyndi gagnvart fólki og styrkti skoðun mína að við ættum öll að búa við sömu kjör, hafa jöfn tækifæri og öll að hafa rétt á öflugri og pottþéttri

heilbrigðisþjónustu – alltaf! Hjúkrunarfræðin gaf mér nefnilega hugsjón. Hugsjón sem ég vissi ekki af fyrr en fyrir stuttu og kannski er þá eitthvað til í þessu íhaldssama sjónarmiði sem ég minntist á hér að framan, þó svo að ég tengi mig síður við nokkuð íhaldssamt.

Það er alltaf verið að segja manni að setja sér markmið því að með markmiðssetningu nái fólk raunverulegum árangri. Hver sem er getur náð árangri þó að leiðirnar séu mismunandi. Sumir hafa hátt um sín markmið og enn hærra um þann árangur sem næst. Aðrir eru með þetta allt planað en eru ekkert endilega gangandi um með gjallarhornið, þið vitið. Allur árangur er því alltaf árangur en að hugsa stórt er alltaf fyrsta skrefið í rétta átt. Ég ætla að leyfa mér að hugsa stórt fyrir heilbrigðiskerfið. Ég ætla að setja mér markmið um að taka þátt í uppbyggingu á öflugum heilbrigðiskerfi sem verður hundrað prósent fyrir alla, alls staðar. Það eru alltaf sveiflur, það er partur af þessu. Núna erum við á botninum í niðursveiflu og það sem við búum við núna í heilbrigðiskerfinu má ekki draga úr þeim frábæru eiginleikum sem hjúkrunarfræðingar hafa.

Varðandi mig og hjúkrunina þá lít ég svo á að ég sé bara í pásu. Einn daginn ætla ég aftur á spítalann af því að spítalaumhverfið er klárlega eitt það mest spennandi sem fyrirfinnst og nóg af verkefnum sem bíða.

Ég skora á Sólveigu Kristjánsdóttur að skrifa næsta þankastrík.

Þankastrík er fastur dálkur í blaðinu og höfundur hvers pistils stingur upp á þeim næsta. Í þankastríki gefst hjúkrunarfræðingum færi á að tjá sig um ýmislegt sem varðar hjúkrun og er þeim hjartfólgið.

Pistlarnir geta fjallað um ákveðin málefni, sögur af kynnum við sjúklinga eða starfsfólk, eitthvað sem hefur orðið höfundum til hugljómunar eða hvaðeina annað sem tengist starfinu og hugmyndafræði þess.